

Dopis od preláta (březen 2015)

Dopis preláta se zaměřuje na právě probíhající postní dobu a zejména vybízí k větší lásce k našim bližním.

12.03.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Už uplynulo několik dní od začátku doby postní. Kromě toho, že znovu procházíme – s vděčností a s chutí se přiučit – oněch Ježíšových čtyřicet dní modlitby a postu na poušti a jeho

vítězný zápas se zlým duchem, Církev nás zve, abychom se velmi dobře připravili na to, pohroužit se do událostí utrpení, smrti a vzkříšení našeho Pána o blízkých Velikonocích. Proto jsme zváni, abychom tento liturgický čas prožívali velmi spojeni s Mistrem, jak připomínal před lety Jan Pavel II.

«Hle, jdeme vzhůru do Jeruzaléma (Mk 10, 33). Těmito slovy Pán vybízí učedníky, aby se s ním vydali na cestu vedoucí z Galileje až do místa, kde bude dovršeno jeho vykupitelské poslání. Tato cesta do Jeruzaléma, kterou evangelisté líčí jako završení Ježíšovy pozemské pouti, je životním vzorem pro křesťana, který touží následovat Mistra na cestě kříže. K takové „cestě do Jeruzaléma“ vybízí Kristus i současné lidi. Platí to zejména v postní době, která člověku poskytuje vhodnou příležitost k tomu, aby se obrátil a znovu našel plné společenství s Kristem tím, že se

ve svém nitru bude podílet na tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Proto představuje postní doba pro věřící vhodnou příležitost k hlubokému přezkoumání života»¹.

Známe základní praktiky, které Církev během postní doby doporučuje jako výraz snahy o obrácení: modlitba, pokání, skutky lásky. Přál bych si, abychom se při této příležitosti zaměřili zvláště na tyto poslední. Papež František se ve svém poselství k postní době zmiňuje o *globalizaci lhostejnosti*: zlu, které vyvstalo v naší době a které se čelně střetává s Božím způsobem jednání. Opravdu, Pán ve svém nekonečném milosrdenství se stará o všechny a o každého, také nás hledá, když se vzdálíme, nepřestává nám udělovat jas svého světla a sílu své milosti, abychom se v každém okamžiku rozhodli počínat si jako jeho dobré děti. **Stává se však** – zdůrazňuje

**papež –, že pokud se nám daří
dobře a žijeme v pohodlí,
samozřejmě zapomínáme na
ostatní (což se Bohu Otci nestává
nikdy), nezajímáme se o jejich
těžkosti, o jejich bolesti a
nespravedlnosti, jimiž trpí...²**

Abychom toto úskalí překonali, měli bychom mít na paměti, že jsem spolu navzájem solidární. A především uvažovat o společenství svatých, které nás povzbudí ke službě, k tomu zabývat se – den za dnem – našimi sestrami a našimi bratry, kteří potřebují duchovní i hmotnou pozornost. Doba postní se tak stává obzvlášť vhodným časem napodobovat Krista ve velkorysém odevzdání se údům jeho mystického Těla a myslet při tom na to, jak on se nám dává.

Síla takto si počínat přichází z pozorného naslouchání Božímu slovu a z přijímání svátostí – svaté

zpovědi, eucharistie –, v těchto dnech konkrétně zmíněných církevními příkázáními. Uvědomme si, že pokud přijímáme Tělo Páně ve svatém přijímání náležitě duchovně disponováni, budeme se stále více podobat jemu, naše ztotožnění s Ježíšem bude stále dokonalejší, až dojdeme k tomu, že budeme – jak opakoval náš Otec – ***ipse Christus***, samotným Kristem. A potřeby našich bližních přijmeme za své, nedovolíme, aby nás pokryl škraloup egoismu, abychom se uzavřeli ve vlastním já: **kdo je Kristův, náleží k jedinému tělu a v Něm člověk není lhostejný k ostatním**³. Jak nepřipomenout Pavlovo výstižné kázání: *trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny ostatní údy; je-li jeden úd vyznamenan, všechny ostatní údy se spolu s ním radují*⁴.

Mám zájem na tom, a velký, dcery a synové moji, abychom tuto úvahu aplikovali na péči o nemocné: na

skutek milosrdenství, který Ježíš Kristus zvlášť odměňuje. Modleme se též denně za ty, kdo trpí pronásledování kvůli svému náboženskému přesvědčení. Nikdo nám nesmí být cizí! Prosme Pána, aby jim pomáhal svojí milostí a daroval jim sílu. A jelikož láska má řád, měla by v první řadě směřovat k těm, kdo jsou nám nejbliž – členové naší rodiny nadpřirozené nebo lidské, přátelé a sousedi, kolegové z práce –, k těm všem, s kterými nás pojí zvláštní pouta bratrství díky různým situacím, jimiž procházíme.

Velmi jasná jsou doporučení, která zde přepisuji: **Máme zkušenost s tím, že tvoříme jedno tělo? Tělo, které přijímá a sdílí to, co Bůh touží dávat? Tělo, které zná svoje nejslabší, nejchudší, nejmenší údy a má o ně péči? Anebo se uchylujeme k povšechné lásce, která se zajímá o ty, kdo jsou daleko ve světě, ale zapomíná na**

Lazara, který sedí před našimi zavřenými dveřmi? (srv. Lk 16, 19-31)⁵.

Využívám tyto řádky, abych znovu poděkoval svým dcerám a svým synům a tolika dalším osobám, které se starají o nemocné a o staré lid, za jejich velkorysé nasazení v této práci: jak se na ně Bůh usmívá! Není mi neznámé, že někdy se na tomto poli možná dostaví vyčerpání. Ale tehdy upněme zrak na skutečnost, která je ve světle víry velice jasná: startost o ty, kdo si sami nestačí, jak ve vlastním domově, tak na jiných místech, nás přivádí přímo do Ježíšova milosrdného Srdce. Zdokonalujme se v tom, věnovat jim své nejlepší služby a nikdy nešetřeme osobními obětmi. Často čtu o tom, jak sv. Josemaría s radostí – což byla nezbytnost, také proto, aby dělal Opus Dei! – navštěvoval nemocné a pobýval s nimi. Z těchto

chvil čerpal sílu k tomu, aby plnil to, oč jej Bůh žádal.

V Díle máme rozsáhlé zkušenosti s těmito skutky milosrdenství: ne nadarmo – opakují – se Opus Dei narodilo a utvrdilo mezi chudými a nemocnými. Pro naši praxi je velmi důležité, že 19. března 1975, pár měsíců před svým odchodem do nebe – po čtyřiceti letech –, náš Otec živě vzpomínal na ony začátky při jedné rodinné besedě. Zvu vás, abychom si znovu poslechli jeho slova.

Chodil jsem hledat sílu v nejchudších čtvrtích Madridu. Hodiny a hodiny do všech směrů, každý den, pěšky z jedné strany na druhou, mezi ostudně chudými a žalostně chudými, kteří neměli ale vůbec nic; mezi dětmi se soplem v ústech, špinavými, ale dětmi, a tedy dušemi milými Bohu (...). A jaké dobro, jaká radost! Bylo to

spoustu hodin při této práci, ale mrzí mě, že jich nebylo víc. A v nemocnicích a v domech, kde byli nemocní, pokud se vůbec dá říkat domy těm doupatům... Byli to bezmocní a nemocní lidé; někteří s nemocí, která se tehdy nedala léčit, s tuberkulózou (...).

Byly to intenzívní roky, ve kterých Opus Dei rostlo vnitřně, aniž bychom to pozorovali. A rád jsem vám říkával – jednoho dne vám to povyprávějí víc detailně, s dokumenty a spisy – že lidská síla Díla byli nemocní madridských nemocnic: ti nejubožejší, ti, kteří žili ve svých domech, ti, kteří ztratili i tu nejposlednější lidskou naději, ti nejzaostalejší z okrajových čtvrtí města⁶.

Nemocným doporučuji, aby byli poddajní a nechali o sebe pečovat, ať jsou vděční za lidskou a křesťanskou lásku, kterou jim poskytuje sám Ježíš

Kristus prostřednictvím těch, kdo se o ně starají. Kolik lidí, také mezi těmi, kdo nevlastní poklad víry, bývá osloveno těmito projevy opravdové křesťanské a lidské lásky a nakonec odhalí Ježíšovu tvář v nemocných a v lidech, kteří se pro ně vydávají.

Jakou radost nám také působí blízkost slavností svatého Josefa a Zvěstování Panny Marie. Nabývají zvláštního významu v tomto mariánském roce věnovaném rodině, protože nám staví před oči prostředí nazaretského domova. Tam se zpřítomnilo veliké Boží milosrdenství s lidmi, láska Nejsvětější Trojice skrze vtělení Slova v přečistém lůně Panny Marie. Tam strávil Ježíš dlouhá léta obklopen v každé chvíli láskou a starostlivostí svojí Matky a svatého Josefa. Tam pracoval s lidskou a nadpřirozenou dokonalostí svatý patriarcha. To jsou skvělé důvody svěřit jim svatost

křesťanských domovů a vzývat jejich ochranu nad všemi rodinami země.

Ve svých nedávných katechezích zdůraznil papež předůležitou úlohu matky a otce v lůně rodiny: **matky – řekl při jedné z těchto příležitostí – jsou nejsilnějším protilékem proti šíření sobeckého individualismu⁷.** To stejné platí o otcích, kteří rovněž hrají zásadní roli. Každá rodina potřebuje přítomnost otce, ačkoli naneštěstí **dnes jsme došli do situace, že naše společnost bývá nazývána „společností bez otců“ (...).** Zvláště v západní kultuře je postava otce symbolicky nepřítomná, vykolejená, rozplynulá⁸. Takový postoj je velmi vážným omylem, protože jak matka, tak otec jsou pro harmonický rozvoj dětí po všech stránkách naprosto nezbytní. Je naše modlitba za tuto životní buňku Církve a lidské společnosti – rodinu – intenzívní, velkorysá? Modlíme se za to, aby

každý domov byl prodloužením toho, ve kterém pobýval v Nazertě Syn Boží? Jak oceňujeme velkorysou a radostnou obětavost tolika otců a matek? Pamatujeme modlit se za manžele, kterým Bůh nedal děti, aby milovali Boží vůli a navíc dávali příklad služby celému lidstvu?

V každém případě, ať už je dětí, které Bůh dává, mnoho, málo nebo žádné, je potřeba, aby všechny křesťanské rodiny podporovaly radost z vědomí, že jsou *domácími církvemi*. Proto zde uvádím tato poučení svatého

Josemaríi, když říkal, že je třeba přijímat děti ***vždycky s radostí a vděčností, protože jsou Božím darem a požehnáním a důkazem jeho důvěry***⁹. A dodával:

Nepochybujte o tom, že úbytek dětí v křesťanských rodinách by se projevil úbytkem počtu kněžských povolání, duší, které se chtějí věnovat na celý život službě Ježíši Kristu. Viděl jsem dost manželství,

ve kterých, i když jim Bůh nedal více než jedno dítě, bylo dost velkorysosti k tomu, aby je nabídli Bohu. Ale těch, kdo to tak dělají, není mnoho. V početných rodinách je snazší pochopit velikost božského povolání a mezi jejich dětmi je jich dost pro všechny stavy a životní cesty¹⁰.

Ne vždy mají manželé potomky. V takových případech by se neměli považovat za ztroskotané, protože jimi nejsou. Je to jiná způsob – rovněž božský – kterým Pán může požehnat manželskou lásku. **Početné rodiny** – říkával náš Otec – **mi dělají velikou radost. Ale když se setkám s manželstvím bez dětí, protože Bůh jim je nedal, také jsem plný radosti: nejen že mohou i tak posvěcovat svůj domov, ale též mají více času, aby se věnovali dětem druhých, a je už mnoho těch, kteří to dělají s dojemným odříkáním. Jsem hrdý na to, že**

mohu říci, že jsem nikdy neuhasil žádnou vznešenou lidskou lásku, naopak, vždy jsem ji podporoval, protože má být – každý den více – božskou cestou¹¹. Budme Bohu vděční za radostnou věrnost takových manželů.

O svátku svatého Josefa se všichni obrátíme k svatému patriarchovi s prosbou, aby celou naši existenci, den za dnem, prostoupila věrnost Bohu, jako tomu bylo u tohoto člověka spravedlivého, který odpověděl na vše, co po něm Bůh žádal. A dříve než skončím, rád bych připomněl, že 28. března uplyne 90 let od kněžského svěcení našeho Otce. Vzápětí jej zvláště se zbožnou a soustavnou prosbou za Církev a Svatého otce, za kněžská a řeholní povolání, za povolání – rovněž božské – k totálnímu odevzdání se uprostřed světa, v apoštolském celibátu nebo v manželství, za věrnost všech křesťanů. Směřujte

svoje prosby s vírou a důvěrou k Panně Marii a svatému Josefovi, abychom dokázali žít kontemplativně uprostřed světa. A nadále doporučujte Bohu všechny moje úmysly.

S radostí vám chci říct, že před začátkem duchovních cvičení jsem se šel pomodlit do Loreta spolu se všemi vámi a s naším Otcem. Při různých příležitostech jsem jej směl doprovázet a pozorovat, jak dokázal milovat naši Matku a nechávat v jejích rukou život svých dcer a svých synů, ten svůj: Dílo!, k lepší službě svaté Církvi.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2015.

1 Sv. Jan Pavel II., Poselství pro dobu postní, 7-I-2001.

2 Papež František, Poselství pro dobu postní 2015, 4-X-2014.

3 *Tamtéž.* (Papež František, Poselství pro dobu postní 2015, 4-X-2014.)

4 1 *Kor* 12,26.

5 Papež František, Poselství pro dobu postní 2015, 4-X-2014.

6 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 19-III-1975 („Por las sendas de la fe“, ed. Cristiandad, 2013, s. 146-147).

7 Papež František, Promluva při generální audienci, 7-I-2015.

8 Papež František, Promluva při generální audienci, 28-I-2015.

9 Sv. Josemaría, *Dopis* 9-I-1959, č. 54.

10 *Tamtéž*, č. 55.

11 Sv. Josemaría, Poznámky z
rodinného setkání, 10-IV-1969.

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
prelata-brezen-2015/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-brezen-2015/) (05.04.2026)